

Vestan- stevna

Vestanstevna var í Vestmanna sunnudagin, farið varð av Havnini sunnumorgunin við Ternuni kl. 7. 5 bátar hövdu vit við higan.

Um 10 tíðina hövdu vit lagt at har vesturi, og var hópur av fólki og tók ímóti, vit nýttist ikki at standa og grunda yvir hvar vit skuldu fara, tí vit ongan kendu, tað var bara at fara við tí fyrsta.

Kl. 11 var kirkjugongd hvar Kvívík-arprestur prædikaði. Jógván við Anna lærari í Hvalvík kom við barnakóri úr Hvalvík, og stóðu hesi fitti børn 16 í tali frá 10—15 ár og sungu innari í kóri, tað er nakað ein ofta kemur at leingjast eftir at hoyra aftur. Í staðin fyri t presturin plagar at standa og messa ella lesa trúarorðini, vórðu tey sungin av börnunum.

Hetta fekk ein at hugsa um hvat fáast kann burtúr lítum tilfari um arbeidshugurin og hegni er til steðis, hvat kundi ikki ein tilkuri maður fingið burtúr um hann var í Havn? Í Havn verður einki gjørt við nakað hóast bestu arbeidslíkundini eru her. Stóra tókk eigur Jógván við Anna og börnini uppiborna fyri hesa hugnalgu løtu.

Kappróðurin skuldi vera kl. 1, men sjáldsama seint varð atborið, tá teir fyrru bátarnir koma á mál skulu teir næstu byrja, tað skal onganstíð verða steður í, tað er tað minsta ein kann krevja av teimum ið standa fyri.

Aftaná kom so hondbóltur millum 11 lið í Vestmanna dreingir og gentur, men bíðaðu vit ikki meira enn góðan ½ tíma frá tí Havnardreingir stóðu á vøllinum til Vestmannadreingir komu. Hornorkestur úr Vestmanna spældi.

Vestmenningar spældu væl, bæði gentur og dreingir, og vunnu eisini, skutu betri og harðari á mál enn hini og dugdu væl at forða hinum at skjóta.

Síðani var svomið, og sum við hinum varð tað drálað so leingi, at tey flestu ætlaðu sær aftur til hús. Men tá so endaliga varð byrjað, var tað eisini stuttligt at hyggja at.

Fyrsta strekkið ið svomið varð er góðar 100 m. Vit skulu nú nevna tey í svumu og tíðin varð tikin hjá. Fleiri onnur svumu, men varð eingin tíð tikin, tey svumu seinri.

Gentir:

Kára Jacobsen, Havn	1.58.2
Betsy Christiansen, Vestm.	2.3.2

Dreingir, smár:

Ewald Haraldsen, Vestm.	1.47.4
Oskar Ziska —	1.43.4
Johs. Johansen —	1.43.3
Óli Olsen —	1.55.6
Hans P. Halvdansen —	1.53.1

Dreingir ungir, teir svumu í tveimum:	
Bjarni Joensen, Miðvágur	1.39.3
Jákup Hansen, Vestm.	1.54.9
Simun Jacobsen, Vestm.	1.29

Berg Zachariasen	1.37.6
Henning Eysturoy, Havn	1.42.8

Tann longri teinurin var góðar 350 m, og svumu tvær tað strekkið:

Oluffa Dam, Vestmanna	5.34.4
Ingibjörg Samuelsen, Havn	5.44.6

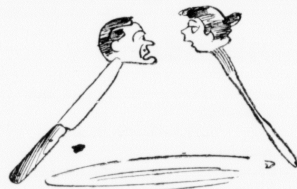
Aftaná varð togtogan millum Vestmanna og Kvívík, og stóð á jøvnum.

Hondbóltur og fólkafundur skuldi so verða, men við tað at Smirils avgreiðsla hevði lagt ætlanina so skilagóða var tað mærlíkt gjørligt at vera við til hetta, eg var og hugdi at byrgingini hjá S.E.V. Men eg havi hoyrt, at Vestmanna vann í hondbólti, fólkafundin havi eg einki fingið at vita um.

Kl. 8½ á kvøldi varð farið suður aftur, og var bryggjan full av fólki ið fylgdu okkum, meðan hornorkestri blásti.

Nógv ovliðið fingi vit burtúr hesum frálíka summardegi, og tað kunnu vit takka Smirils avgreiðslu fyri.

Sætt og høyr

afturvið ketilosti

LANDSFRAMSÝNINGIN

Vit hitta prittlara sýningarnevndarinnar á máli og frengast eitt sindur um hesa landsframsýning, ið sýna skal framburðin í livihátti Føroya fólks, síðan Lögtingið varð endurreist fyri 100 árum síðani:

Vit: Hvussu gongst við fyrireikingunum?

Hann: Frálíka væl. Einki tykist at tvørra nakra staðis.

Vit: Hvat verður at siggja?

Hann: Vælalutir, bæði dýrgripir og dýrhús.

Vit: Nakrir serstaka forvitnisligir lutir?

Hann: Tá er fyrst at nevna útgrefsturin í Kvívík, og av teimum lutum, ið har vórðu funnir eru avgjört forvitnisligastir: rotuskógvurin og tonnin. Vitskapligar kanningar hava prógvað, at hatta má vera tann skógvurin, sum Jóh. Poulsen misti tá hann rann millum Thorstein og Dam. Hetta forkláar jú, hví maðurin rann á leistum ta ferðina. At tonnin er hin sama, sum Sambandið nýtti til at bíta hövðið av skommuni við, tá tað fall Thorsteini til kniggja, er langt síðan prógvað.

Vit: Hvussu eru hesir lutir komnir so djúpt niður í jörðina?

Hann: Jú, siggja tygum. Sverri Dahl hevur jú prógvað at tonnin er av svini, og tað er fyri so vítt beint. Bert er tað ikki okkara vanliga svín, men Niðjagrisur, ið talan kann vera um. Okkara danski ekspertur, ella »dekoratörur«, sum tað nú eitur meinar, at Hans Iversen hevur fjalt og niðurgriðið hesi syndugu jarðtekin frá »syndafallinum«.

Vit: Nakrir nútíðarlutir?

Hann: Ikki minni enn tveir søguligir nútíðarlutir: Ein steinur úr Løgmannsurðini og feliknívurin, sum Páll festiarvingi skar Dannebrog við. Hesi báðir lutir hava eitt nært samband hvør við annan, við tað at feliknívurin varð upphavið til at ríkisumboðið og sambandið fingi »tilbøjeligheit« fyri fólkaflokkinum.

Vit: Nakað frá vinnulivinum?

Hann: Ætlanin var, at hava ein útstappaðan Sperm. Jónas skuldi so sita inni í »havdýrsins búki«, men tíverri mátti verða gingið frá hesari ætlan, vegna tess at Jónasi fall ikki Ambra nissin, men tók og rýmdi frá okkum.

Vit: Tað var spell.

Vit: Tað var spell.

Hann: Ja, tað var tað, tí hetta vildi givið sýningargestunum eina kenslu av »trygde«. Ikki sannheit?

Vit: Frá sjóvinnuni annars?

Hann: Allar stóddir av bátum. Har verða serstakliga teir »stóru« forvitnisligir. Allir ringarnir, Seksáringur, Teinringur, Bankaringur og Fiskasölur-ringur.

Vit: Verða bátarnir útgjördir við reiðskapi?

Hann: Við øllum reiðskapi. Frá Homlubandi til meira nútímanis hentleikar, sum t. d. Hungursband.

Vit: Viðvíkjandi mentun?

Hann: Har vil verða eitt úrval av »Tímanum«. Hetta vil geva fólki høvi til at meta saman hin gamla tíman og nútíman.

Vit: Tygum nevndu hús — Dýrhús. — Hvar fáa tit húsarúmd fyri sýningini?

Hann: Í Landsneystinum, úti á Debesartrøð. Teir arbeida við sveittabroti uppá tað nú.

Vit: Verður hetta eitt neyst av tí »gamla slagnum«?

Hann: Ja, tað verður tað avgjört. Tað er funnið í Svöríki, uppi í dölunum. »Dalahuse« kallast tað. Við stórarí veldvíð frá svium, hinum norska »millommannen«, landsstýrinum og øðrum góðum fólki er tað eydnast okkum at fáa fatur á hetta sera vírdismikla hús.

Vit: Onkur heldur, at hetta neystið fer ikki at hava hitt rætta gamla føroyska sniðið?

Hann: Gamla føroyska sniðið! Ja, soleiðis talar hann, ið fávitskutur er viðvíkjandi forn lutum. Sum at sviar hövdu ikki neyst langt aðrenn Føroyar nakrantíð vóru bygdar!

Vit: Men Helikoptarin kom ikki?

Hann: Nei tíverri! Hann vísti seg at vera ein »dunna«. Men útlit er til, at Marsjal vil jatta lógmanni tveir fjóðurhamar til nýtslu við útferðir. Sum tygum hava sæð á vartekni sýningarinar, eru tað bert tvey tjöldur, ið flúgva av landi. Hetta er sjálvandi »symbolske«, vit eru jú, fyri ein form

skuld, noyddir at hava ein landsstýrismann heima eftir, í hvussu er.

Vit: Onkur finnst at, at tjóðrini á vartekninum eru heldur lorkur.

Hann: Misskiljing! Okkara danski dekoratörur meinar at »jeres Sæaltur har faktisk ikke noget at stikke næbbet i sky for«.

Vit (skoða varteknið, men siga einki).

Hann: Ikki sannheit? Tey rúka av stað sum tey vóru »brende«.

Vit: Hvát er so Lögtingsins lutur í hesari stóru og forvitnisligu sýning?

Hann: Hon skal sýna øll tey ymisku stig, Føroya Lögting hevur staðið á, frá tí at Karl hin mörski steig sítt fyrsta stig á Tinganes, og har neit bana sín av steyri Sjúrdar Tollakssonar, og alt at hesum degi.

Vit: Hvørjum stig stendur so Føroya Lögting á í dag?

Hann: Á stig Rasmusen.

MILLUM UNGFÓLK

Meðan Anna var í Havn.

Hon kom dunkandi spakuliga inn eftir Havnarvág. Anna stóð á kajuni, mól á teimum høgu hælunum av bara gleði. Pól Petir kom upp, og fór bolandi aftur eftir dekknum. Anna kundi og veitraði. Hann fór inn í stýrhúsið, hugdi væl inn á land, kúvendi útafur, mutlaði: »Handa merin á kajuni.« Eisini stóð ein studentur við liðuna á henni, men tað var bert í hissini, systkinabarn skiparan. Hann skuldi taka ímóti skiparinum og fortelja honum, at konan fyri hálvum øðrum tíma síðani hevði fingið tvillingar. Pól Petir fór inn í egningaraskúrinn. Eina tvær ferð gloppaði hann hurðina og so væl hevði Anna eyguni eftir sínum kjera Pól Petiri, at báðu ferð rakti hon við hann — og veitraði, men tað gjörði bert, at hurðin small snøggleg aftur og hann fór at lova bæði líkt og ólíkt fyri seg sjálfan: »Tað skal hon nokk fáa at siggja, at hevur gamla Suffia (fjallarin hjá honum) ikki kasta allina og verður í rætt, so skal Pól Petir ikki ganga vattleysur í heyst.«

Endin var tveittur á land. Hann gloppaði hurðina. Beinan vegin veitir Anna og rópar »Halló Pól Petir!« Hurðin brestir aftur í lás. Alt mól fyri honum, hann svimaði.

Í somu løtu leyp Anna inn á dekki, rópti á skiparin: »Hvar er hann sjálfur hjá mær.«

»Í skúrnum« svaraði skiparin. Anna lat hurðina upp, men klökk var hon, tá ið hon sá, at Pól Petir sat svimaður niðri í einum stampi við keppinum væl trýstum niður fyri eyguni.

Hon tók keppin av hövðinum á honum, kysti hann, kindi hann: »A góði, søti Pól Petir mín.«

Hann læt eyguni upp. Hugdi uppá hana, men so ört sá út fyri honum, at hann, ja, hann steinsvimaði aftur.

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn